

διότι θά κάμῃ πενήντα καὶ δὲν θά κάμῃ ἐξήντα, καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν, ὅπου ἐγώ, ὁ ὅποῖος δὲν ἔχω οὔτε σπυρὶ στασίδα, δὲν ἔχω πονοκέφαλον, δὲν ἔχω δεμένο τὸ κεφάλι μου, δὲν σκέπτομαι εἰς τὸ τελευταῖο σκαλοῦνι τῆς σκάλας μου, ἀλλὰ κάθημαι εἰς τὸ παραθυράκι μου καὶ πίνω τὸν καφέ μου καὶ τὸ σιγάρο μου ἤσυχα καὶ τραγουδῶ, αὐτὸς ἔχει στρέψει τῆς πλάταις πρὸς τὴν ὠραία αὐτὴ θάλασσα, δὲν βλέπει τὸν ἥλιο, δὲν βλέπει τὸ βουνό, καὶ πίνει καφέ μὲν φορὰ τὴν ἑβδομάδα καὶ πάλιν βλέπομεν!... Σὲ ἐρωτῶ τώρα, κύριε, ποῖος εἶνε ὁ εὐτυχέστερος ἀπὸ τοὺς δύο γείτονας; αὐτὸς ἢ ἐγώ;

Καί, χωρὶς ν' ἀναμείνη τὴν ἀπάντησίν μου, ἐκένωσε τὸ κύπελλον τοῦ καφέ του δι' ἡδονικοῦ ροφήματος καὶ περιεκυκλώθη ὑπὸ τοῦ καπνοῦ τοῦ σιγάρου του, ὡς ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῶν νεφελῶν τοῦ αἰθέρος!...

Ἦτον εὐδαίμων!

* *

*

Δὲν ἡδυνήθην πλέον νὰ κρατήσω ἐμαυτὸν καὶ δὲν εὔρον ἄλλο μέσον διὰ νὰ ἐκδηλώσω τὸν θαυμασμόν μου, εἰμὴ μόνον δι' ἐνὸς ἐναγκαλισμοῦ ἐνθουσιώδους καὶ δύο φιλημάτων, τὰ ὅποια ἀπέθηκα εἰς τὰς ὑγιεῖς τοῦ γηραιοῦ φιλοσόφου παρειάς...

Ἄ! τὸν εὐτυχισμένον ἄνθρωπον! Τὸ εἶχεν ἔκτοτε ἀνακαλύψῃ, καὶ τὸ κατέχει ἀκόμη τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς!...

Ἴδου ἄνθρωπος, ὅστις θ' ἀποθάνῃ μίαν φορὰν μόνον!...

ΠΟΛΥΒΙΟΣ Τ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΙΟΥ ΛΟΓΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΟΥ ΠΟΛΥΔΑ

(κάτωθι τῆς εἰκόνης του)

Λες καὶ δὲ σ' εἶχε ὁ θάνατος χρυσέ μου φίλε ἀρπάξῃ—

Ἐδῶ γὰ πάντα εὐτύχησε τὸ φῶς νὰ σὲ χαράξῃ,

Καὶ τ' ἄλλο φῶς ἀσώματο ποῦ νοῦς μέγας χύνει

Πιστὴ σου εἰκόνα ὀλόλαμπρη 'ς ὅ,τι ἔχεις γράψῃ ἀφήνει.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ